

Hồi Thứ Mười Sáu

KIM TIỂU SƠN BẢO TIÊU ĐI LẠC DƯƠNG

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy Đào Hoa Nương Tử Phương Tiểu Ngọc kinh hoàng bỏ chạy, bất giác nhún vai cười lớn.

Thu Diêm Vương Thoa lại, Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói:

– Chỉ cần mi còn quấy rối Kim Tiểu Sơn ta, sớm muộn gì, ta cũng đưa mi lên đường.

Chập tối, Kim Tiểu Sơn đã đến Lạc Ninh.

Nên biết Lạc Ninh ở bên bờ sông Lạc, đi về phía đông, cũng không có núi cao, bình nguyên xanh biếc, nước sông trong xanh, người sống đông đúc.

Kim Tiểu Sơn tìm được một đại khách sạn. Vùng Lạc Ninh tương đối náo nhiệt, nhưng Kim Tiểu Sơn lại không ra khỏi cửa. Vì khi sắp đi Thủy đại thúc đã nói rõ: Trên đường phải ăn uống cẩn thận, ở khách điểm phải đóng chặt cửa, nhất định phải đưa hàng hóa đến nơi an toàn, nếu không đừng trở về.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau Kim Tiểu Sơn thức dậy hỏi thăm thì biết, từ Lạc Ninh tới Lạc Dương, đi đường phải cần hai đêm, đường đi không có gì khó khăn. Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ:

“Từ một ngày đêm đi đến một ngày đêm, đó là người bình thường, cước bộ của mình nếu nhanh một chút, súp tối có thể đến thành Lạc Dương.

Kim Tiểu Sơn đi thật nhanh, trời chưa đến giữa trưa, chàng đã đi được nửa chặng đường. Trước mặt có một dốc đất nhỏ, dưới dốc có một dã điểm. Tuy gọi là dã điểm, nhưng nơi đây đầy đủ thức ăn, ngoài cơm nước ra còn có xào thêm mấy món nhậu, lẫn cá Bạch Phiêu của sông Lạc nổi tiếng hương vị ngon cực kỳ.

Kim Tiểu Sơn vốn không định vào điểm ăn, nhưng chàng nhìn trời thấy đêm nay có thể đến thành Lạc Dương, há tất không vào ăn một tô mì. Vừa bước chân vào trong dã điểm, Kim Tiểu Sơn phát hiện trong điểm có bốn đại hán bộ dạng như võ sĩ, đang ngồi nâng ly uống rượu, có bốn binh khí rất quái dị dựa vào ghế bên cạnh họ, cả bốn người đều toàn thân mặc hắc y.

Kim Tiểu Sơn vẫn lưng mang tượng Bồ Tát, chàng đổi phương hướng ngồi đối diện với ngoài cửa lớn, mục đích là vừa ăn vừa nhìn ra đường. Nhưng chàng không ngờ rằng vị trí này quay lưng lại với bốn người phía sau. Lúc đầu bốn người phía sau còn chưa để ý, nhưng khi Kim Tiểu Sơn vừa muốn tính tiền, một đại hán râu bạc, mặt xương trong đám hắc y võ sĩ đó đột nhiên “Ừ” một tiếng, hất mạnh ly rượu xuống, đứng bật dậy, ba người còn lại vừa nhìn cũng toàn bộ chú ý vào Kim Tiểu Sơn. Đại hán mặt xương đó đi đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, lạnh nhạt nói:

– Bằng hữu, chờ đã!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Cần gì?

Đại hán đó xòe bàn tay to bè nói:

– Có thể cho xem vũ khí trên người của bằng hữu được không?

Kim Tiểu Sơn mắt sáng như đèn quất mắt nhìn đại hán đó hỏi:

– Tại sao phải lấy cho các hạ xem?

Cười lạnh, người đó hỏi lại:

– Chỉ xem thôi, có gì không được chứ?

Kim Tiểu Sơn nặng nề lắc đầu nói:

– Các hạ, đôi ta vốn không quen biết, các hạ nên trở về uống rượu đi! Ta còn cả đoạn đường dài cần đi gấp.

Nói rồi đứng dậy bước ra ngoài đã điếm. Nên biết đây là còn đường đại lộ qua lại thành trấn, trên đường người qua lại rất đông, địa điểm này tuyệt đối không thể ra tay giết người. Nhưng Kim Tiểu Sơn ra khỏi đã điếm không lâu, đã nghe phía sau lưng có tiếng bước chân gấp rút, ngoảnh đầu lại nhìn chính là bốn người uống rượu trong tử điếm. Kim Tiểu Sơn bất giác cười lạnh một tiếng, lập tức sải chân chạy một mạch ngoài hai mươi dặm. Ngoảnh đầu lại nhìn, đâu còn bóng dáng bốn tên đó, bất giác cười ha hả nói:

– Đồ bỏ!

Thoáng chốc, trước mắt lại có một lão già tóc bạc đi đến. Kim Tiểu Sơn đã đi qua lão già này xa ba trượng. Chàng hốt nhiên thoáng động trong lòng, lập tức quay người lại nói:

– Lão trượng, xin chờ một lát!

Lão già tóc bạc ngoảnh đầu lại ngạc nhiên hỏi:

– Tiểu tử gọi ta?

Kim Tiểu Sơn vội bước đến cười nói:

– Ở đây chỉ có hai người, đương nhiên là gọi lão trượng rồi!

Lão già gật đầu hỏi:

– Không sai! Xin hỏi có gì chỉ giáo?

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói:

– Chỉ giáo? Không dám, mà có chút việc nhờ cậy.

Lão già lấy làm lạ hỏi:

– Tiểu tử, chúng ta vốn không quen biết, mi nhờ cậy ta làm việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Chỉ là thuận tiện nhờ cậy. Sự tình là như vậy, có bốn đại hán mặc toàn hắc

y, họ ở phía sau đuổi tới đây. Phiền lão tử, nếu gặp họ nói giúp một tiếng là một hai ngày tiểu tử sẽ trở về. Bọn họ không nên đuổi theo, cứ ở đã điểm đó chờ tiểu tử trở về.

Lão già cười ha hả nói:

– Đã điểm mà tiểu tử nói có phải là quán cơm cách đây hai mươi dặm không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói:

– Đúng vậy!

Lại cười ha hả lão tử nói:

– Tiệm cơm đó chính là của ta. Ta họ Trang, Trang chưởng quầy của Trang gia tửu điểm là ta. Sáng sớm hôm nay, ta từ Lạc Dương trở về.

Kim Tiểu Sơn mặt vui vẻ nói:

– Thật đúng lúc quá! Thế thì phiền lão.

Trang chưởng quầy khoát tay nói:

– An tâm! Chỉ cần gặp họ ta sẽ nói.

Kim Tiểu Sơn lần này đi thật thoải mái, trước mắt là quan đạo đi về thành Lạc Dương.

Bốn người muốn đuổi theo chàng chỉ e là việc không đơn giản.

o O o

Thành Lạc Dương tường cao muôn trượng, cửa thành lầu các giống như miếu đường. Kim Tiểu Sơn đi suốt buổi chiều đến bên ngoài cửa tây Lạc Dương, ngẩn đầu nhìn cao chín, mười trượng, lầu gác ở cửa thành tây, tuy không phải như miếu đường, nhưng ba tầng cửa lầu hùng vĩ.

Kim Tiểu Sơn đi vào thành Lạc Dương, thoáng chốc giống như đi vào trận đồ bát quái, không phân biệt được đông tây nam bắc. Bất giác ngó dáo dác lòng nghĩ:

“Tòa thành Trung Nguyên này cửu triều đế đô đã thật mệnh mông nguy nga chỉ những cửa tiệm ven đường cũng đều là cao lớn”.

Kim Tiểu Sơn men theo đại lộ phía tây, đi một đoạn đường mới nhìn thấy một khách điểm. Lúc này trời chưa tối hẳn, nhưng trong điểm đã đốt đèn sáng choang, thực khách ngồi đông đúc. Kim Tiểu Sơn hơi do dự rồi đi vào trong điểm ngẩng đầu lên nhìn hai cánh cửa cạnh cầu thang treo một bảng chữ vàng. “Trung Châu tửu lầu”, nhưng Kim Tiểu Sơn không màng đến tửu lầu quý phái này. Chàng vào đây chỉ có hai mục đích, một là ăn uống, hai là hỏi bọn phổ ky đại lộ nha môn tuần phủ Lạc Dương ở nơi nào. Ngồi trong đại tửu lầu sang trọng này, thật không thoải mái bằng ngồi trong một quán cóc nhỏ, mua một đĩa đậu phụng, uống một vài cốc rượu mà nơi đây không có. Đừng nói đến chuyện khác, chỉ cách ăn mặc của phổ

ky cũng sang trọng hơn đồ trên mình của Kim Tiểu Sơn. Tiểu khách trong điểm cũng lục là găm vốc phủ mình, từng người đều mập mạp trắng trẻo. Lại nhìn thức ăn trên mỗi bàn, Kim Tiểu Sơn dù có ba đầu sáu tay cũng không biết được tên của nó, chỉ nhìn thôi đủ để chàng nuốt nước miếng.

Lúc này phổ ky đã đến trước bàn của Kim Tiểu Sơn, cười nói:

– Khách quan muốn dùng gì?

Kim Tiểu Sơn không chút suy nghĩ đáp:

– Một bình rượu, hai món thức ăn nhẹ.

Phổ ky cười hỏi:

– Khách quan muốn uống rượu gì?

Kim Tiểu Sơn không biết uống rượu gì, đành đáp:

– Rượu nào ngon lấy thứ đó!

Phổ ky lại hỏi:

– Còn thức ăn nhẹ thì sao?

Kim Tiểu Sơn trầm nghĩ:

“Tên chết tiệt này đang khảo hạch ta đây”.

Lòng nghĩ vậy lạnh nhạt nói với tên phổ ky:

– Dù là heo, gà, bò, dê, bọn mi có món nào ngon ta ăn món đó, ta cần phải đi ngay.

Cười ha hả, phổ ky nói:

– Khách quan thật dễ chịu, tiểu nhân gọi đầu bếp làm hai món, bảo đảm vừa ý khách quan.

Người thành thị muốn thể diện, người trong núi muốn no bụng. Nếu gần đó có tiệm bánh, chắc chắn Kim Tiểu Sơn sẽ mua hai cái bánh bao, vừa ăn vừa tìm đến nha môn tuần phủ.

Kim Tiểu Sơn không nhăm nháp thưởng thức những món ăn nổi tiếng của Trung Châu từ lâu này, cũng không uống hết bình rượu Bạch Hoa lộ chàng đã gọi phổ ky đến bên bàn hỏi:

– Phổ ky, ta muốn hỏi mi một nơi.

Chàng đặt một nén bạc trên bàn, phổ ky nói:

– Khách quan chờ đã, tiểu nhân trước đem bạc thối lại.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Không cần, dư lại thưởng cho mi!

Tên phổ ky đó khom mình luôn miệng nói:

– Dung cho tiểu nhân xem làm người, khách quan còn rộng rãi hơn bọn phú

thương nhiều!

Vừa cho nén bạc vào trong ngực, phổ ky vừa nói:

– Khách gia, ngài muốn hỏi gì cứ nói, chỉ cần ở trong thành Lạc Dương này, tiểu nhân đều biết cả.

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Đại lộ nha môn tuần phủ Lạc Dương ở đâu?

Phổ ky cười đáp:

– Đại lộ nha môn tuần phủ, một đường thông hai hướng nam, bắc dài hai dặm, khách gia muốn tìm nhà nào?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhà số mười.

Phổ ky nhạc nhiên thấp giọng hỏi:

– Có phải khách quan đến chúc mừng đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ lão thái gia?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi lại:

– Tư Đồ lão thái gia?

Phổ ky gật đầu đáp:

– Còn hai ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ lão thái gia. Lúc này nhà Tư Đồ đang rộn rịp trang hoàng, mời đoàn ca hát đến chúc mừng.

Kim Tiểu Sơn trong lòng đã biết vì sao họ Quan muốn vội vàng dâng tượng Bồ Tát này.

Kim Tiểu Sơn ra khỏi Trung Châu tửu lầu, thấy hai bên đường nhà nhà đều treo đèn lồng, từng bừng rực rỡ như đón tết.

Đại lộ nha môn tuần phủ thành Lạc Dương con đường rộng rãi, mặt đường lát gạch xám, xe ngựa dập dìu như nước. Thoáng chốc Kim Tiểu Sơn đã đến nhà Tư Đồ, cách không xa cửa nam môn. Cửa lầu cao uy nghiêm, hai bên có hai tượng đá sư tử. Bốn, năm người đang bận rộn ra vào.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy bốn ngọn đèn trên cao, thoáng dừng bước, rồi lại đi lên.

Chàng vừa muốn bước lên bậc thang đã có người đi xuống hỏi:

– Tiểu tử, mi tìm ai?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta là người của Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, nay đưa hàng đến đây dâng cho Tư Đồ lão gia.

Người đó nhìn Kim Tiểu Sơn một hồi rồi cười hăng hắc nhún vai nói:

– Thôn Lão Kim Khoáng, nghe nói ở trong núi sâu, chỉ một mình mi mà có thể áp tải hàng hóa gì?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Thế nào? Không được sao?

Lại có một người cùng bước xuống bậc thang, nói:

– Tiêu cục phái tên tiểu tử nhếch nhác này đi bảo tiêu, thì hàng hóa này cũng không đáng gì. Cầm ra đi, ta thay mi dâng vào.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Người thuê bảo tiêu đã sớm dặn dò ta phải đích thân trao cho lão gia.

Thoáng chốc đám người bước xuống vây quanh Kim Tiểu Sơn. Một người trong đó nói:

– Dem ra thiếp mời hoặc thiếp chúc mừng, bọn ta sẽ thông báo cho mi.

Kim Tiểu Sơn biết thư của Quan Kim, đại thúc đã giữ lại, chỉ bảo mình đem hàng đi. Còn tại sao đại thúc giữ thư lại, chàng không biết, lòng thoán nghĩ, lập tức nói:

– Tại hạ không mang theo thư từ thiếp mừng gì, hàng hóa trên lưng ta, phải giao tận tay lão thái gia bọn mi!

Mấy tên này đều đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu đã nghe một người nói:

– Tiểu tử, mi nói xem đây là hàng hóa gì?

Kim Tiểu Sơn sờ vào hộp cây gỏi trong bao vải nói:

– Bảo vật! Bảo vật đáng giá liên thành!

Chàng ngừng một lát lại nói:

– Dứt khoát, ta nói rõ ràng hơn, chi phí bảo tiêu vật này đã là một vạn lượng!

Mấy người nghe xong đều trợn mắt, le lưỡi nhìn nhau. Đột nhiên ở trong cửa có một lão già đầu quấn khăn mặc áo gấm, đứng trên bậc thang hỏi xuống:

– Bé con! Bảo vật gì mà tiền áp tiêu tới một vạn lượng?

Kim Tiểu Sơn cố ý thản nhiên, cười nói:

– Đây còn do bọn ta chiết khấu tính rẻ nữa đó!

Có người nói với Kim Tiểu Sơn:

– Sài quán sự đã đến rồi! Để xem Sài quán sự nói sao?

Lão họ Sài bước xuống bậc thang nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn rồi hỏi:

– Tiểu tử, lão là quán sự trong phủ Tư Đồ, báo cho ta biết bọn mi áp tiêu cho nhà nào?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Đó là Quan gia, ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng.

Họ Sài đột nhiên cười ha hả nói:

– Ô! Quan Kim lão hồ ly này cũng còn có tấm lòng, còn có tình cảm, lão còn nhớ mang ân báo đáp nhớ đại thọ của lão gia bọn ta. Khó được! Khó được!

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Lão cũng biết Quan Kim Quan lão gia sao?

Cười ha hả họ Sài nói:

– Không chỉ biết lão. Được rồi! Ta đưa mi vào trong phủ.

Kim Tiểu Sơn theo Sài quản sự vào trong phủ Tư Đồ, thấy trong phủ cả một cảnh tượng rực rỡ, khắp nơi đều treo đèn sáng rực, lầu son gác tía từng dãy nối tiếp nhau, trụ cột hành lang đều chạm trổ tinh vi.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy nơi đây giàu có nguy nga hơn nhà Quan Kim bội phần. Đi một mạch qua ba dãy nhà. Trên đại đình có một đại hán khoảng năm, sáu mươi tuổi, sắc mặt hồng hào đang chỉ bảo dặn dò mấy tên đầy tớ trang hoàng bày trí.

Thấy họ Sài đi vào, sau lưng còn có một người trẻ tuổi, bèn cao giọng hỏi:

– Sài quản sự, có phải hấn đến làm việc không? Thế thì bảo hấn đến làm việc trong bếp đi!

Sài quản sự vội thi lễ nói:

– Lão gia! Hấn là võ sư áp tiêu, thay Quan Kim ở thôn Lão Kim Khoáng đưa hàng đến đây, khó được Quan Kim còn có lương tâm cho người đưa quà đến hiếu kính lão Thái gia.

Đại hán ngạc nhiên, sau đó vẫy tay gọi Kim Tiểu Sơn vào trong đại chính, đại hán đó chỉ vào chiếc ghế cạnh bạn nói:

– Ta là Tư Đồ Kiệt, đại lão gia của phủ Tư Đồ là ta. Mi đem hàng hóa bảo tiêu ra ta xem!

Kim Tiểu Sơn nhẹ lắc đầu nói:

– Áp tiêu có quy củ, phải đưa hàng tận tay người được chỉ định mới xong chuyện, xin đại gia lượng thứ!

Tư Đồ Kiệt hừ lớn nói:

– Quan Kim hấn có thể tặng bảo vật như thế nào cho phụ thân ta, mà phải cẩn thận như vậy? Không cần phụ thân ta tự tay nhận lấy cũng được.

Nhượng mắt, Kim Tiểu Sơn nói:

– Lần nữa thỉnh đại lão gia tha thứ, nếu luận về vật này, tiểu nhân dám nhấn mạnh một câu, lão thái gia vừa thấy, nhất định sẽ vui mừng.

Đây là vật người khác tặng cho phụ thân mình. Dương nhiên cũng không có đạo lý nào trở mặt mặt người hoặc đưa tay ra giật. Hừ lạnh một tiếng Tư Đồ Kiệt

giận run nói:

– Cố chấp! Cố chấp! Đến nỗi không biết tình cảm là gì. Được rồi! Mi ở đây chờ đợi.

Đoạn quay sang dặn dò Sài quản sự:

– Thay ta chiêu đãi khách nhân, ta đi vào trong thỉnh lão thái gia.

Sài quản sự vội thi lễ nói:

– Thưa vâng! Thuộc hạ hiểu rồi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đưa mắt nhìn quanh, mỗi một vật trên đại đình đều khiến chàng tán dương không ngớt. Trong lòng thầm nghĩ:

“Trong thiên hạ còn có người lăm tiền nhiều của vậy sao?”

Thoáng chốc, đã nghe phía sau đại đình có tiếng bước chân lẫn tiếng gậy vang lên nhịp nhàng, thanh âm vang ra ngoài đại đình, Kim Tiểu Sơn biết nhân vật chính đến rồi.

Sài tổng quản đứng bên cạnh nói:

– Tiểu ca! Lão thái gia ra đó.

Kim Tiểu Sơn nhìn về hướng bình phong thấy Tư Đồ Kiệt đi sát phía sau. Hai tên nô bộc trẻ tuổi phân ra đỡ một lão nhân ốm yếu, mặt đỏ, tóc bạc lưa thưa đi vào trong đại đình.

Kim Tiểu Sơn vội bước ra thi lễ nói:

– Lão gia có lẽ là Tư Đồ Tráng lão thái gia.

Lão già chống trượng đứng lại, đôi mắt già lèm nhèm nhìn thẳng, miệng không răng móm xồm còn chưa đáp lời. Sài tổng quản bên cạnh đã sớm nói:

– Tiểu tử xuất ngôn vô lễ sao nói thẳng ra danh tính của lão thái gia?

Cười một tiếng khô khan, Tư Đồ Tráng nói:

– Nếu tiểu tử này không gọi danh tánh của lão tử ra, suýt chút nữa ta đã quên ta là Tư Đồ Tráng rồi! Ngày thường không ai gọi tên tuổi của ta, giờ đây nghe ra thì kể lại lại thân thiết làm sao!

Kim Tiểu Sơn thi lễ nói:

– Tại hạ từ Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, nhận phó thác của Quan gai, đặc biệt đến đây tặng một món bảo vật cho lão gia.

Tư Đồ Tráng ngẩng đầu hỏi con trai – Tư Đồ Kiệt:

– Có phải Quan Kim đó không?

Tư Đồ Kiệt vội nói bên tai lão:

– Đúng là hấn.

Tư Đồ Tráng sơ lược kể:

– Trước kia, ta biết Quan Kim có lương tâm, vốn làm quan trong triều phải tạo phúc đức, đại án năm xưa của hần nếu không nhờ một tay ta ngăn cản, e rằng hôm nay trên thế gian này không có người của họ Quan nữa.

Kim Tiểu Sơn dường như biết Tư Đồ Tráng có thi ân với nhà họ Quan nên ngày nay họ Quan tri ân báo đáp.

Kim Tiểu Sơn cẩn thận cởi bao vải trên mình nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, chậm rãi mở bao vải ra rồi cười nói:

– Tiểu nhân đem đồ vật giao tận tay lão gia, không muốn gì khác chỉ cần lão gia cho một tờ biên nhận, tiểu nhân trở về để ăn nói với người gửi, đây cũng là quy luật của bảo tiêu.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười mở hộp gỗ ra... gấm màu đỏ ló bên dưới đỡ một bức tượng Bồ tát bằng vàng lấp lánh, lập tức trên đại đình vang lên tiếng ô kinh ngạc. Đại đình tráng lệ này vì sự xuất hiện của tượng Kim Bồ Tát mà trở nên tối hắc đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của lão Tư Đồ bèn nói:

– Đây là bảo vật dùng mười cân vàng ròng đúc thành, do thợ đúc nổi tiếng chế tạo, giá trị liên thành.

Hai tay nâng nhẹ bức tượng lên, gương mặt đầy nếp nhăn của Tư Đồ Tráng tươi vui hẳn lên. Lão không ngừng giọng xuýt xoa ca ngợi:

– Quả thật là bảo vật hiếm có.

Lão trầm trồ thưởng thức, Tư Đồ Kiệt và Sài quản sự cũng ca tụng không ngừng.

Kim Tiểu Sơn nhỏ giọng nói:

– Lão gia, thỉnh lão gia ban cho tiểu nhân một tờ biên nhận.

Nhẹ gật đầu, Tư Đồ Tráng nói:

– Được rồi, được rồi. Kiệt nhi mau đi viết một bức thư tạ ơn và gói năm mươi lượng bạc thưởng cho tiểu tử thành thật này. Lưu hần ở lại khách phòng dùng cơm.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói:

– Hồi bẩm lão gia, tiểu nhân đã dùng qua rồi, chỉ hy vọng nhận được biên nhận sẽ lên đường ngay đêm nay.

Tư Đồ Tráng vuốt chòm râu, nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Thực là chàng trai trẻ có khi phách. Như vậy tùy theo ý mi.

Lão bảo người hầu đem trà thơm cho Kim Tiểu Sơn rồi hỏi một số việc của họ Quan ở thôn Lão Kim Khoáng.

Những việc Kim Tiểu Sơn biết không nhiều nên đành gật đầu ứng phó qua loa.

Thoáng chốc Tư Đồ Kiệt đã vội vã đi đến, đem theo bức thư giao tận tay Kim

Tiểu Sơn rồi nói:

– Đây là thư tạ ơn mi cất giữ đi.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy lập tức rút bức thư ra xem, thì thấy Tư Đồ Kiệt giận dữ. Còn Tư Đồ Tráng lại gật đầu nói:

– Đừng coi thường tiểu tử này, trẻ tuổi nhưng làm việc gì cũng thận trọng. Lão nhân gia cũng thích hạng người này.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy thư hồi âm, cũng nhận luôn năm mươi lượng bạc nhét vào trong ngực rồi mới thi lễ ra khỏi đại đình.

Tư Đồ Tráng vuốt ve tượng bồ tát vàng vừa nói với Sài quản sự:

– Thay ta đưa tiểu tử đó ra khỏi phủ.

Vốn không cần dặn dò, Sài quản sự đã sớm theo Kim Tiểu Sơn bước ra đến sân trước. Vừa đi theo, Sài quản sự vừa cười vừa nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu huynh đệ, mi muốn đi phải không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Không sai!

Sài quản sự càng đi gần hơn vừa hỏi:

– Ngay đêm nay trở về trong núi sao?

Kim Tiểu Sơn vẫn nói hai chữ:

– Không sai!

Mặt Sài quản sự đã phủ sương lạnh nhưng trong bóng đêm Kim Tiểu Sơn không nhìn thấy:

– Tiểu huynh đệ, ta một mực giúp đỡ mi, cũng một mực hầu hạ mi.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Đa tạ lão huynh!

Mắt thấy vòng qua một hành lang, cuối cùng đã bước ra khỏi cửa chính. Sài quản sự gấp rút đi vòng qua góc tối từ phía sau chụp lấy vai Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói:

– Tiểu huynh đệ mi làm sao lên đường được, ta một mình lo lắng hầu hạ cho mi. Mi lại giả vờ hồ đồ không hiểu việc đời.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn thấy Sài quản sự đã đổi sắc mặt. Chàng bất giác ngạc nhiên hỏi:

– Quản sự đại gia, đại gia muốn làm gì?

Sài quản sự giận dữ nói:

– Mi thật sự không biết hay giả hạng hồ đồ?

Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Ta biết cái gì?

Sài quần sự trầm giọng nói:

– Mi đã đi làm bảo tiêu, cũng phải biết quy củ giang hồ có câu nói “gặp mặt chia nhau mộ nửa”. Ta ở đây hầu hạ mi đưa vào rồi lại tiễn ra, mi tại sao một mình hưởng hết năm mươi lượng bạc. Như vậy có được không?

Đây thật giống như tiếng chuông gióng trước mặt. Giờ lời nói đã rõ ràng, Kim Tiểu Sơn mới biết là việc gì.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Thì ra đại gia muốn chia ngân lượng này. Sao không nói sớm?

Chàng đưa tay vào ngực lấy ra gói bạc năm mươi lượng đó. Chàng không nhìn đến xòe tay bốc một nắm, rồi nhét vào ngực Sài quần gia nói:

– Đều là bằng hữu cả, đại gia cầm lấy đi.

Sài quần sự nhất thời không dám tin là thật. Hắn hít mạnh một hơi thở rồi nói:

– Lão Sài này trách lầm huynh đệ rồi, thì ra huynh đệ là một tráng sĩ nghĩa khí.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười lại bốc một nắm bạc trong tay nói:

– Có một việc cho ta thuận miệng hỏi thăm thôi. Xong rồi nắm bạc này tặng cho Sài quần gia uống rượu.

Sài quần sự cười tít mắt nói:

– Đủ rồi, đủ rồi, huynh đệ có việc gì cứ hỏi.

Kim Tiểu Sơn, nhìn chung quanh không có ai, mới thì thào hỏi:

– Quan gia ở thôn Lão Kim Khoáng tại sao lại tặng lễ vật quý trọng như vậy cho lão gia của quần sự đại gia chứ?

Sài quần sự do dự một hồi mới thấp giọng nói:

– Ta nói cho tiểu huynh đệ biết, mi ngàn lần không được nói với người khác đó.

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Dương nhiên rồi!

Thanh âm càng thấp xuống, Sài quần sự càng thì thào hơn:

– Ước khoảng mười chín, hai mươi năm trước, thôn Lão Kim Khoáng xảy ra đại huyết án. Lúc đầu do họ Quan dẫn mười mấy kẻ đái vàng đến Kim Sa hà đái vàng, không đầy nửa năm hốt nhiên mười mấy người đó toàn bộ mất tích chỉ còn một mình họ Quan. Thế là án đó rơi vào tay nha môn tuần phủ Lạc Dương. Lúc đó lão gia nhà ta đang làm chủ sự ở nha môn tuần phủ, mới dùng biện pháp cả cường lẫn nhu ngăn chặn vụ án này. Còn tình hình tường tận thế nào, việc đã lâu dài ta không nhớ nổi.

Kim Tiểu Sơn một nắm bạc trong tay khăng khái nhét hết vào ngực Sài quần sự khiến lão cười tít mắt luôn miệng cảm tạ.

Sài quần sự trịnh trọng đưa tiền Kim Tiểu Sơn thản nhiên ra khỏi phủ chính của phủ Tư Đồ.

Lúc này Kim Tiểu Sơn thoải mái tìm đến Trung Châu tửu lầu thuê một phòng trọ. Chàng nhẹ nhõm, vui vẻ nằm trên giường.

Chàng không phải ra thành ngay đêm vì chàng có ước hẹn.

Chàng đã ước hẹn bốn tên hắc y hán tử nên phải nghỉ ngơi một đêm để bồi dưỡng tinh thần thể lực mới dễ đối phó địch nhân.

o O o

Nước của sông Lạc Hà chảy về phía đông, chảy qua Lạc Dương cũng chảy vào Lão Hoàng hà.

Kim Tiểu Sơn ra khỏi thành Lạc Dương mới chỉ hơn một canh giờ. Đi đến bến đò Lạc Dương, chàng mới qua sông. Hàng liễu rủ ven bờ sông buông xuống nhiều nhánh lá khô vàng.

Kim Tiểu Sơn đang vội vã đi về phía trước. Ở thung lũng nhỏ, quá xa xa quả nhiên thấy bốn hắc y đại hán xếp thành hàng chữ nhất đi về phía chàng. Đường như họ đã sớm chờ đợi chàng ở đây.

Hai bên vừa chạm mặt nhau, tên đại hán râu ngắn lưng giắt cương đao, sóng đao răng cưa, ánh thép sáng ngời. Hắn nghiêng răng trợn mắt nói:

– Tổ bà mi, mi chính là tên cầu tặc này.

Tên đại hán mắt chim ưng hai tay cầm một cây chĩa ba ngắn, trầm giọng nói:

– Lời nói của thủ lĩnh hôm qua thực không sai, tiểu tử này chưa chạy đi.

Tay tuốt gươm đao răng cưa, đại hán râu ngắn lớn tiếng hỏi:

– Tay cầu tặc này trơn lùì như lươn. Vây chặt lại đừng để hắn chạy thoát.

Kim Tiểu Sơn ưỡn vai, thản nhiên nói:

– Các vị vừa vây, vừa chặn là muốn xem vật gì của Kim Tiểu Sơn này?

Đại hán râu ngắn ừ một tiếng nói:

– Lấy bao vải trên lưng mi ra đây. Trước để bọn đại gia xem có phải là vật mà Mặc Vân cốc của bọn ta muốn tìm không?

Kim Tiểu Sơn nghe lập tức hiểu rõ đây là việc gì, thì ra bốn tên hắc y đại hán là người của Mặc Vân cốc mà Mặc Vân cốc lại ra giá ngàn vàng để lấy đầu đại thúc. Chàng nay gặp được chúng, chàng phải tìm hiểu rõ mới được. Thoáng nghĩ như vậy, Kim Tiểu Sơn trước tiên cười thân thiện nói:

– Nói như vậy, các vị đều là sát thủ của Mặc Vân cốc, thảo nào đều mặt y

phục màu đen.

Đại hán râu ngắn trầm giọng nói:

– Không chỉ là sát thủ mà Mặc Vân cốc tứ sát chính là bốn huynh đệ của ta.

Đại hán mặt vàng khác, tay cầm lang nha bổng mang đầy gai nhọn hô lên:

– Lão đại, chúng ta không phải ngăn cản tiểu tử này để nhiều lời với hắn.

Mau bảo hắn lấy bao nhung ra xem có phải đồ vật bọn ta đang truy tìm không.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trợn mắt sáng quắc hỏi:

– Trước khi để các vị kiểm nghiệm giùm xem, tại hạ muốn hỏi thăm một lời.

Mặc Vân cốc tại sao đưa tin tức trên giang hồ một lòng muốn thu được Diêm Vương thoa còn muốn lấy đầu họ Thủy?

Đại hán mặt vàng kêu lên:

– Hay cho tiểu tử, thì ra mi cũng biết việc này rồi.

Kim Tiểu Sơn cười cười đáp:

– Không chỉ riêng tại hạ, người trên giang hồ ai mà không biết Mặc Vân cốc đưa ra ngàn vàng để truy tìm Diêm Vương thoa.

Đại hán râu ngắn tay cầm cương đao bước lên một bước nói:

– Không sai, Mặc Vân cốc đưa ra ngàn vàng để truy tìm Diêm Vương thoa đã mất tích nhiều năm. Còn vì tại sao đó là việc của Mặc Vân cốc, tiểu tử mi tốt nhất đừng nên hỏi nhiều.

Đại hán mặt vàng nói:

– Mau lấy bao vải ra để bọn đại gia xem qua.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói:

– Xem ra các vị muốn cưỡng bức người. Đại khái, Kim Tiểu Sơn này không lấy bao vải xuống thì các vị không nhường đường phải không?

Đại hán râu ngắn cười hắc hắc nói:

– Mi tốt nhất nên sáng suốt một chút. Luận về bản lĩnh, bất kỳ một người nào trong bọn ta, mi cũng chống không lại đâu!

Kim Tiểu Sơn lại cười nói:

– Cũng được, để các vị xem thì có hại gì chứ.

Chàng bèn đưa tay rút bao nhung xanh trên lưng ra. Vút một tiếng bao vải nhung xanh đã bị chàng nhét vào thắt lưng. Còn Diêm Vương thoa ánh sáng lấp lánh chói tứ phương đã chuyển động thần tốc trên tay phải của chàng. Sự chuyển động của nó khiến bốn tên dôi diện phải gấp rút thoái lui một bước.

Cương đao trong tay đại hán râu ngắn đã hoành trước ngực. Đôi mắt hắn chăm chú nhìn vào Diêm Vương thoa đang chuyển động trong tay Kim Tiểu Sơn. Hắn hô lớn:

– Cốc chủ nói quả không sai. Đây là Diêm Vương thoa, huynh đệ phải cẩn thận mới được.

Đại hán mặt vàng, tay cầm lang nha bổng, trút đầu xuống đất, hỏi to:

– Cốc chủ đã nói rõ Diêm Vương thoa là lão già tóc bạc, làm sao là tên ngu đần khờ khạo này.

Tên đại hán mặt dài, chớp đôi mắt cá nói:

– Các huynh, Diêm Vương thoa nằm trong tay lão già đó, uy lực dũng mãnh, đây là lời cốc chủ đã dặn chúng ta khi gặp phải đặc biệt cẩn thận. Ngày nay, Diêm Vương thoa đã bị tiểu tử này lấy được, điều này nói rằng uy lực của Diêm Vương thoa không còn đáng kể, chúng ta không cần lo ngại.

Vung mạnh cương đao, đại hán râu ngắn hô lớn:

– Lão Tứ nói không sai! Họ Thủy cả đời tung hoành với Diêm Vương thoa hơn bốn mươi năm. Tiểu tử này mới mấy ngày, lão tử xem ra bất quá hăn chỉ có vài chiêu thôi.

Hồi lâu Kim Tiểu Sơn vẫn không mở miệng nhưng trong lòng chàng đang đắn đo.

Chàng muốn biết Mặc Vân cốc chủ là ai.

Chàng càng muốn biết Mặc Vân cốc chủ tại sao muốn lấy đầu Thủy đại thúc.

Kim Tiểu Sơn cũng biết trước mắt không thể tránh khỏi một trận quyết đấu.

Nhìn dáng vấp khí thế của bốn tên này có thể nói chúng là bốn tên đại ma đầu võ công tuyệt đối không tầm thường.

Dường như trong lòng chàng đang có tính toán nên đối với những lời của Mặc Vân cốc tứ sát, chàng không tìm hiểu làm gì, thậm chí cũng không lên tiếng hỏi lại.

Đột nhiên, nghe đại hán mặt chim ưng nói:

– Lão đại, hãy hỏi tên tiểu tử này họ Thủy kia sống chết ra sao? Chết thì chết ở đâu? Nếu sống thì ẩn nấp ở hang chuột nào?

Tên đại hán râu ngắn kia chỉ mặt Kim Tiểu Sơn nói:

– Đồ ngốc kia, mi có nghe không? Hiện giờ chủ nhân thực sự của Diêm Vương thoa đang ở đâu? Và sống hay chết ở nơi nào?

Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói:

– Bọn mi quả thật muốn biết sự sống chết của đại thúc ta sao?

Đại hán mặt vàng lớn tiếng mắng:

– Bọn lão tử nếu không muốn biết sự sống chết của lão cầu đó thì đã băm vằm xác của mi ra rồi.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói:

– Các vị tại sao người này một câu, kẻ kia một lời, mắng đến Kim Tiểu Sơn này nghe không thoải mái chút nào. Nên biết mắng người cũng là một môn học cực cao, bất luận cách mắng thế nào người mắng sau khi mắng xong toàn thân dễ chịu còn người bị mắng cũng hết lời đáp mà tự nhận mình phải chịu mắng. Nhưng trước mắt, Kim Tiểu Sơn này không phải đến đây để bị mắng. Đương nhiên, các vị sau khi mắng xong không phải thoải mái mà là kinh hồn hoảng vía vì trong tay ta đang cầm Diêm Vương thoa.

Đại hán mắt chim ưng vung vẩy cây chĩa ba ngắn, nói:

– Bọn đại gia không rảnh nghe lời nói xàm của mi, mau trả lời câu hỏi của đại gia.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi nói:

– Trả lời các vị điều gì?

Đại hán mặt vàng lại mắng:

– Tổ bà mi, mi giả dạng hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Ta có một bệnh khiến người khác không thích thú lắm. Đó là làm việc gì không chịu lỗ lã. Đương nhiên cũng không thích đi chiếm phần lợi của người khác. Các vị muốn hỏi ta điều gì đương nhiên có thể hỏi nhưng trước tiên phải đáp lại câu hỏi của ta. Đó gọi là đôi bên không ai lợi dụng ai.

Đại hán râu ngắn giận dữ mắng:

– Đồ ngu kia, mi là hạng gì mà dám bàn luận kẻ tám lạng người nửa cân trước mặt các đại gia. Xem bọn đại gia thu thập mi thế nào?

Đại hán mặt vàng đưa tay ngăn lại nói:

– Trước tiên phải truy hỏi sự sống chết của lão già họ Thủy. Vạn nhất tiểu tử này ngăn đỡ không nổi bị chúng ta giết chết thì muốn đi tìm họ Thủy kia càng phiền hà hơn.

Bốn tên nhất trí gật đầu, Kim Tiểu Sơn lại cười ha hả nói:

– Kim Tiểu Sơn đã nói rõ một câu, muốn hỏi tin tức thế thì phải trao đổi.

Đại hán mắt chim ưng chớp mắt một hồi, đôi chĩa ba ngắn đặt chéo trước ngực. Hắn đưa đầu ra hiệu cho đại hán mặt vàng. Đại hán mặt vàng nói:

– Lão tam có điều gì cứ nói đi.

Đại hán mắt chim ưng nói:

– Dù gì tiểu tử này cái chết đã định sẵn rồi, cứ đáp ứng yêu cầu của hắn thì có sợ gì.

Bốn tên nhất tề gật đầu, đại hán râu ngắn trầm giọng mắng:

– Tổ bà nó, mi có lời gì mau hỏi đi!

Kim Tiểu Sơn nhẹ gật đầu hỏi:

– Ta muốn biết cốc chủ Mặc Vân cốc là ai?

Đại hán râu ngắn không do dự đáp:

– Quan Hạo Quan đại gia.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên cười nói:

– Ha ha ha thì ra cũng lại là một tên họ Quan.

Đại hán mặt vàng mắt lớn:

– Mẹ nó, trong thiên hạ họ Quan rất nhiều, có gì kỳ lạ. Mi hãy mau nói ra sự sống chết của lão già họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Thủy đại thúc của ta còn sống, mà cuộc sống rất vui vẻ nữa!

Tay giờ cao lang nha bổng, đại hán mặt vàng nói:

– Lão hiện giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Vậy thì phải chờ sau khi tiếp vài chiêu hãy nói, vì nếu trong vòng dăm ba chiêu, các vị đều vào cửa Diêm Vương thì ta nói cũng bằng thừa.

Gầm lên một tiếng, đại hán mắt cá, đã lâu không lên tiếng, buông giọng mắt lớn:

– Câm mồm thôi của mi lại, giết!

Đã thấy thiết bổng của hán vung lên bổ xuống đỉnh đầu Kim Tiểu Sơn...

o O o